

רעפ 5478/19 - נטע לוין נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5478/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: נטע לוין

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 70570-02-19 מיום 8.7.2019 שניתן על ידי כב' השופטת דנה מרשק מרום, כב' השופטת העמיתה זהבה בוסתן וכב' השופט חגי טרסי

בשם המבקשת: עו"ד מורן פינטו-וייס; עו"ד הישאם קבלאן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשק מרום, כב' השופטת העמיתה ז' בוסתן וכב' השופט ח' טרסי) בעפ"ג 70570-02-19 מיום 8.7.2019, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על החלטת בית משפט השלום ברחובות (כב' סגנית הנשיאה א' פינק) בת"פ 64135-02-18 מיום 11.2.2019.

רקע והליכים קודמים

1. אשמתה של המבקשת נקבעה בבית משפט השלום, על יסוד הודאתה בכתב אישום מתוקן (להלן: כתב האישום) במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) יחד עם סעיף 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים); ובריבוי עבירות של סחר בסמים מסוכנים לפי סעיף 13 יחד עם סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים.

2. על פי עובדות כתב האישום, פתחה המבקשת חשבון משתמש ביישומון "טלגראם" (להלן: היישומון), המהווה פלטפורמת תקשורת מוצפנת לרכישה ולקניה של סמים. המבקשת אספה כספים מאחרים (להלן: האחרים), ויצרה קשר עם אחר המכונה "woolfnight" באמצעות היישומון וקנתה ממנו סם תמורת כסף, חילקה את הסם למנות, באמצעות משקל, והעבירה לאחרים, תוך שהותירה לשימושה חלק מכמות הסם.

על פי האישומים הראשון לכתב האישום, החזיקה המבקשת בתוך תיק בביתה שקית ובה סם מסוג קנבוס במשקל 0.3388 גרם נטו לצריכה עצמית.

על פי האישום השני עד התשיעי לכתב האישום, לאורך תקופה של כחצי שנה, מכרה המבקשת כמויות קטנות של סם מסוכן מסוג קנבוס במעל 30 אירועים נפרדים, לשמונה אנשים שונים, וביניהם 3 קטינים.

3. בהחלטה מיום 11.2.2019, עמד בית משפט השלום על ההלכה אשר נקבעה ב"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב) לפיה, משהוכח ביצועה של עבירה, הרשעה היא הכלל, ואילו אי הרשעה היא החרג. על פי ההלכה, על מנת להימנע מהרשעה, על המבקשת להראות כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה וקונקרטיה בסיכויי שיקומה ולבסס אותה באמצעות ראיות; וכי סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים.

בעניינו, קבע בית המשפט כי אף שלא ניתן להתעלם מחומרתן של עבירות סחר וסמים, ובפרט מכירת סמים לקטינים, הרי שבמקרה הנדון לא מדובר בעבירות של סחר בסמים ברף הגבוה וישנן מספר נסיבות מקלות הקשורות לביצוע העבירות: במועד ביצוע העבירות המבקשת הייתה מעט מעל גיל הקטינות; הקטינים להם נמכרו הסמים היו על גבול גיל הבגירות; לא הוכח כי המבקשת עשתה רווח ממכירת הסמים. כמו כן, שקל בית המשפט לקולא את הנסיבות האישיות של המבקשת ובהן: הודאתה של

המבקשת במיוחד לה; נטילת האחריות מצידה והבעת צער, חרטה ובושה בגין מעשיה; היותה נעדרת עבר פלילי.

בית המשפט עמד על כך שבעניינו של נאשם צעיר חלה הקלה מסוימת בדרישה להראות נזק קונקרטי, וזאת משום שעבור נאשם צעיר יש קושי מובנה בהוכחת הנזק וקבע כי בעניינו עלה בידי המבקשת להראות נזק קונקרטי וזאת לאור עדות מפקדה של המבקשת, המשרתת ביחידת תותחנים, לפיה היא מועמדת לצאת לקורס מפקדים ולאחר מכן לקורס קצינים, וכי הרשעתה עלולה לפגוע בקידומה הצבאי. כמו כן, עמד בית המשפט על תסקיר שירות מבחן, החיובי ברובו, ועל המלצתו לבטל את הרשעתה של המבקשת, ולהטיל עליה צו מבחן למשך שנה וצו של"צ בהיקף של 160 שעות.

לאור כל האמור, קבע בית המשפט כי ההליך יסתיים בלא הרשעה, והשית על המבקשת צו מבחן למשך שנה; צו של"צ בהיקף של 160 שעות; והתחייבות בסכום של 2,000 ש"ח להימנע מלעבור עבירה מהסוג בו הודתה.

המשיבה ערערה על אי הרשעת המבקשת ונגד קולת העונש.

4. בית המשפט המחוזי קבע כי עניינה של המבקשת אינו עומד באף אחד משני התנאים שנקבעו בהלכת כתב לאי הרשעה:

באשר לעבירה ונסיבותיה, עמד בית המשפט המחוזי על הצטברותם של האירועים, היקפם, משכם המשמעותי, העובדה שנמכרו סמים גם לקטינים וכי המבקשת קיבלה תמורה כספית בלתי מבוטלת תמורת המכירה; ועל כן קבע כי העבירות הן חמורות, ונסיבותיהן אינן מצויות במדרג חומרה נמוך, חרף קביעת בית משפט השלום.

עוד נקבע כי לא הוכחה במקרה זה פגיעה עתידית כלשהי בשיקומה של המבקשת, ובוודאי לא פגיעה ממשית וקונקרטית. עדות מפקדה הישיר של המבקשת, בדבר חשש המתעורר לטעמו מכך, שהרשעה עלולה להביא לפגיעה עתידית בקידומה, אינה מהווה "מידע מבוסס מטעמו של גורם צבאי מוסמך, המופקד על ההחלטות בנוגע לקידומה המקצועי... יתרה מכך, אפילו היה מקום להניח כי הרשעתה... בדיון צפויה להביא לסיכול חלק מאפשרויות הקידום הצבאיות, לא היה בכך כדי לשנות מהמסקנה המתחייבת בדבר הרשעתה בדיון, הן משום שהשפעת ההרשעה נתונה בסופו של יום לשיקול דעתם

המקצועי של הגורמים המוסמכים בצבא, הן משום שאין מדובר בפגיעה בעלת עוצמה בעתידה ובשיקומה... מסקנות אלה מתחייבות בבחינת קל וחומר לנוכח פסיקת בית המשפט העליון בנוגע להשפעת סוגיית ההרשעה על עצם הגיוס לצה"ל, כאשר בעניין זה נקבע לא פעם כי האפשרות כי נאשם צעיר לא יגויס בשל הרשעתו אינה מצדיקה הימנעות מהרשעה."

לבסוף, עמד בית המשפט על כך שלצד הקביעות החיוביות בתסקיר, הצביעה קצינת המבחן על קשיים בתפיסותיה של המבקשת, אשר בעטיים קיים עדיין סיכוי לבחירות פורצות גבול וקיים צורך בחיזוקים חיצוניים. לאור כל האמור, קבע בית המשפט כי מעשי המבקשת אינם מאפשרים את סיום ההליך ללא הרשעה, והרשיע את המבקשת בעבירות בהן הודתה. באשר לענישה, נקבע כי בשים לב להשלמת ביצוע עבודות השל"צ, תעמוד הענישה שנקבעה על כנה, ואלה יתווספו שני מאסרים מותנים של 3 ו- 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים.

מכאן הבקשה שלפניי.

הבקשה ונימוקה

5. המבקשת עותרת לביטול הרשעתה וטוענת כי יש ליתן לה רשות ערעור לצורך מניעת עיוות דין ומשיקולי צדק; בשל האינטרס הציבורי; ולאור השאלה המשפטית שמעוררת בקשתה. בגדרי הבקשה, עותרת המבקשת להקל בתנאי הלכת חניון חיפה וליתן רשות ערעור במקרים בהם יש שוני בין תוצאת ההליך בבית משפט שלום לבין תוצאת ההליך בבית המשפט המחוזי. כמו כן, עותרת המבקשת כי יקבע שתנאי הלכת כתב יחולו על צעירים באופן מרוכך. לטענתה, בית המשפט המחוזי טעה כשקבע כי המבקשת לא עמדה בלו מבחן אחד ממבחני הלכת כתב, תוך שהיא סומכת על קביעות ונימוקי בית משפט השלום ומדגישה את נסיבותיה האישיות ובראשן רצונה לצאת לקורס פיקודי ולקצונה.

דין והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

7. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות או ציבוריות בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ

6487/12 דביר נ' מדינת ישראל, בפסקה 11(15.7.2013)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, חרף ניסיונה של המבקשת לשוות לבקשה אצטלה עקרונית. בבית משפט זה נקבע כבר כי "גם בנוגע להימנעות מהרשעתו של קטין, יש להראות כי ההרשעה תוביל לפגיעה מהותית וקונקרטית בעתידו או בשיקומו, כאמור. על אחת כמה וכמה, שדרישה זו עומדת בתוקפה כאשר מדובר בבגיר, או ב'בגיר צעיר'" (ראו: רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (24.4.2014)) ואיני רואה כל הצדקה לסטות, בעת הזו, מדברים אלו, ומכל מקום אף איני נדרש לכך בנסיבות דנן, כפי שיובהר להלן. כמו כן, בית משפט זה עמד זה מכבר על כך שגם אם בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי הגיעו למסקנות שונות בעניין אי הרשעה, אין בכך משום הצדקה לקיים דיון נוסף (ראו והשוו: רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל (28.7.2014)); יתרה מכך, נקבע גם כי טענות לעניין אופן יישומם של מבחני הלכת כתב להימנעות מהרשעה, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור (ראו למשל: רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (18.8.2014)). די בכך כדי לדחות את הבקשה.

8. גם לגופו של עניין, דין הבקשה להידחות. כאמור לעיל, משהוכח ביצועה של עבירה, הרשעה היא הכלל, ואילו אי הרשעה היא החריג (הלכת כתב). בית משפט זה עמד זה מכבר על כך ש"בענייני סחר בסמים אי הרשעה צריכה להיות נדירה שבנדירות, נוכח חומרתה - חוטא ומחטיא את הזולת" (רע"פ 873/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ז (2.2.2012)). הדברים נאמרים ביתר שאת עת מכירת הסמים נעשתה, בחלק מהמקרים, לקטינים. על כן, גם אם הייתה מראה המבקשת פגיעה קונקרטית בשיקומה לא היה בכך כדי לאפשר את סיום ההליך ללא הרשעה.

יתרה מכך, אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתה של המבקשת לשמש כמפקדת בצה"ל, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי נאשם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעיסוק מסוים, מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים לכך (ראו והשוו: רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.10.2018); רע"פ 923/19 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.4.2019)).

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באב התשע"ט (25.8.2019).

ש ו פ ט
